

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

07 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 septembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Muștuc Vasile XXXXXX, născut la XXXXXX, originar din s. XXXXX r-nul XXXXXX, domiciliat or. XXXXXX str. XXXXXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 21.08.2013 - 28.01.2016

2. instanța de apel: 17.02.2016 - 28.09.2016

3. instanța de recurs: 07.12.2016 - 07.02.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Șoldănești din 28 ianuarie 2016, Muștuc Vasile XXXXXXXX, a fost achitat de învinuirea săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal și art. 155 alin. (1) Cod penal.

Procesul penal în baza art. 287 alin. (1) Cod penal a fost încetat pe motiv, că fapta persoanei constituie o contravenție prevăzută de art. 78 alin. (3) Cod contravențional.

Procesul contravențional în privința lui Muștuc V. prevăzut de art. 78 alin. (3) Cod contravențional a fost încetat în legătură cu prescripția tragerii la răspundere contravențională în conformitate cu art. 30 Cod contravențional.

2. Potrivit sentinței, Muștuc V. a fost învinuit de către organul de urmărire penală, că la data de 07 martie 2013, în jurul orelor 17:30, aflându-se la ieșirea din s. Șestaci, r-nul Șoldănești, spre s. Cușmirca, intenționat, din interes material, cu scop de profit și de a sustrage bunurile altei persoane, prin amenințarea cu aplicarea armei, a blocat microbuzul de model „XXXXXXX”, cu n/î XXXXX, condus de Pascari G., ce se deplasa regulamentar pe ruta Chișinău- Socol, cu 27 de pasageri, punând automobilul de model „XXXXXXX” cu n/î XXXXXX în față, generând astfel pericolul unui accident de circulație, ulterior a pătruns în microbuz, prin ușa șoferului, aplicând violență nepericuloasă pentru viață și amenințând cu o arma de foc de

model nestabil de organul de urmărire penală, l-a dat jos din microbuz pe Pascaru G. și i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, a amenințat cu aplicarea armei pasagerii, apoi în mod deschis a sustras din microbuz suma de 2.400 lei și pașaportul tehnic al microbuzului, după ce au plecat într-o direcție necunoscută, prin ce au cauzat o daună în proporții considerabile victimei Pascaru G.

Tot el, Muștuc V., la data de 07 martie 2013, în jurul orelor 17:30, din interes material, intenționat, cu scopul de amenințare cu omor cu aplicarea armei, a blocat pe segmentul de traseu Șestaci – Cușmirca, (la ieșirea din s. Șestaci) microbuzul de pe ruta Chișinău – Socol, de model „XXXXXXXX” cu n/î XXXXXX, condus de Pascaru G., care se deplasa regulamentar cu 27 de pasageri, punând automobilul de model „XXXXXXXX” cu n/î XXXXXX în față, generând pericolul unui accident de circulație rutieră, a pătruns în microbuz, prin ușa șoferului, l-a dat jos din microbuz și l-a amenințat pe șoferul Pascaru G. și pasagerii din microbuz cu omor, îndreptând arma de foc de model nestabil spre aceștia, care au sesizat că a existat pericol real realizării acestei amenințări, după ce a plecat într-o direcție necunoscută.

Tot el, Muștuc V., la data de 2 februarie 2013, în jurul orelor 20:30, aflându-se în incinta localului „Pizza Brus Alina” din str. Prieteniei 1/A, or. Șoldănești, fără nici un motiv, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, în prezența clienților, a insultat-o cu cuvinte necenzurate și intenționat i-a aplicat mai multe lovituri cu palma peste față proprietarei Pleșca O., cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 159/D din 17 aprilie 2013 leziuni corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, înjosindu-i premeditat onoarea și demnitatea.

Potrivit învinuirii, acțiunile lui Muștuc V., au fost încadrate în baza de art. 287 alin. (1) Cod penal și anume – *huliganism agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, și amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe*; în baza art. 155 Cod penal - *amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*; precum și art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal – *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Muștuc V. să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 5 ani închisoare, în baza art. 155 Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 2 ani închisoare, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 2 ani închisoare, iar conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate a-i stabili pedeapsa definitivă 7 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- vinovăția inculpatului se dovedește incontestabil prin declarațiile părții vătămate și a martorilor Sofroni A., Ciobanu M, Lisnic D., Rabovilă V., Jurjiu A., Donica I., Pleșca O., Ceban E., Vidrașco D. și Todorovici N.;

- instanța de judecată nu a dat apreciere critică declarațiilor susținute de către inculpat privitor la audierea martorilor în episodul referitor la acțiunile de huliganism;

- instanța de judecată nu s-a referit la faptul, că partea acuzării nu a renunțat la declarațiile părții vătămate, și a solicitat să fie date citire acestora;

- instanța de judecată nu a luat în considerație personalitatea inculpatului, care pe parcursul examinării cauzei a mai comis o infracțiune fiind pus sub învinuire.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 septembrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat, și menținută sentința fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a stabilit, că prima instanță corect a constatat lipsa elementului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 155 alin. (1) Cod penal și anume latura obiectivă a infracțiunii care constă în fapta prejudiciabilă ce se exprimă prin acțiunea de amenințare cu omor ori cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății și circumstanțele săvârșirii infracțiunii care se exprimă în existența pericolului realizării acestei amenințări.

Astfel, instanța de apel a menționat, că argumentele invocate în apelul procurorului, privind prezența probelor ce dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) și art. 155 alin. (1) Cod penal, sunt contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite.

Mai mult, instanța de apel a constatat, că probele prezentate și cercetate demonstrează faptul, că declarațiile martorilor care se aflau la data de 07 martie 2013 în microbuzul Chișinău – Socol și care au fost audiați pe parcursul examinării cauzei penale, nu denotă faptul, că inculpatul ar fi blocat drumul șoferului Pascaru G., că l-ar fi dat jos pe acesta sau că i-ar fi aplicat careva lovituri, că ar fi avut la el armă cu care ar fi amenințat cu omor șoferul sau pasagerii, sau ar fi luat bani de pe bancheta din față a mijlocului de transport. De asemenea, nici unul din pasageri nu a sesizat organele de urmărire penală despre existența pericolului real al realizării unei amenințări cu omor, respectiv nu au fost recunoscute alte părți vătămate cu excepția lui Pascaru G., care nu a fost audiat în instanța de judecată.

În asemenea condiții, în opinia instanței de apel, prima instanță just a concluzionat, că din circumstanțele cauzei și probele administrate rezultă, că probatoriul prezentat nu este suficient în condamnarea inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) și art. 155 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a ajuns la concluzia, că probele prezentate de partea acuzării în susținerea învinuirii inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, poartă un caracter de presupuneri ce nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare. Instanța de apel a reținut și faptul, că unul din elementele constitutive ale infracțiunii de huliganism este latura subiectivă, care se conturează prin comiterea cu intenție directă a infracțiunii respective, fapt ce lipsește în acțiunile învinuitului, acesta nu a avut careva intenții directe de a încălca ordinea publică și fără nici un temei de a-i aplica părții vătămate Pleșca O. lovituri, fapt confirmat de martorii Todorovici N., Vidrașco D., Chiriac M., Pricop S., stabilindu-se cu certitudine că anume partea vătămată la data de 02 februarie 2013 a inițiat conflictul parvenit.

Din cele expuse, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 113 Cod penal, noțiunea de calificare a infracțiunii cuprinde determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, astfel prima instanță corect s-a pronunțat pe capătul de acuzare în baza art. 287 alin. (1) Cod penal pronunțând o sentință de încetare a procesului penal pe motiv că fapta comisă de către Muștuc V. constituie o contravenție.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei spre o nouă rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă motive similare cu cele invocate în apel, subsidiar invocând:

- declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării au dovedit cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. d),e), f) Cod penal și art. 155 Cod penal;

- declarațiile martorului Rambovilă V. care și-a schimbat poziția în prima instanță urmau a fi apreciate critic, deoarece acestea contravin declarațiilor date la faza de urmărire penală, iar procesul verbal de audiere a fost semnat și de pedagogul instituției de învățământ, totodată acestea fiind în coroborare cu declarațiile altor martori Jurgiu A. și Lisnic D., care au confirmat faptul aplicării de către inculpat a violenței asupra părții vătămate, totodată primul a sustras și mijloacele bănești de pe bancheta din fața a microbuzului;

- referitor la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, instanțele de judecată urmau să pună la baza învinuirii declarațiile părții vătămate Pleșca O. și a martorului Ceban E., iar declarațiile martorilor Todorovici N. și Vidrașco D. urmau a fi apreciate critic, deoarece aceștea sunt în relație amicale;

- reieșind din totalitatea probelor acumulate, s-a constatat că în momentul comiterii faptei ilicite de către Muștuc V., la locul faptei se aflau și alte persoane, ceea ce denotă că acesta a comis o infracțiune de huliganism.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, partea vătămată Pleșca O. a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, considerând că recursul procurorului este întemeiat și motivat, urmând a fi admis.

8. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Deci, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea

la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Drept temei pentru declararea recursurilor sale, procurorul a invocat prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Așadar, în conformitate cu alin. (1) art. 413 Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul II capitolul IV secțiunea 1.

Din dispozițiile normei art. 414 Cod de procedură penală, se constată că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul normelor enunțate, rezultă că apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât și în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces și la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

Reieșind din cerințele normei menționate supra, chestiunile ce se referă: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, sânt *chestiuni de fapt* asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel.

Respectiv, la *chestiunile de drept* se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal, contravențional ori civil au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Față de cele ce preced Colegiul menționează, că analizând minuțios hotărârea atacată a instanței de apel, la capitolul aplicării corecte a normelor de drept procesual penal și oferirii răspunsurilor la motivele invocate, a depistat o neconcordanță a prevederilor legale aplicate la acest capitol.

În acest context, instanța de recurs, menționează că din conținutul deciziei rezultă, că instanța de apel corect a conchis asupra menținerii sentinței de achitare a lui Muștuc V. la învinuirea adusă în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 și 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, motivându-și în acest sens concluzia.

Verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea

și temeinicia sentinței atacate, și-a motivat soluția adoptată în acest sens, punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședințelor de judecată. Ținând cont de cele menționate, Colegiul lărgit conchide că conținutul deciziei referitor la capătul de învinuire pe art. 155 și 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal corespunde prevederilor legale sus menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Instanța de recurs menționează, că instanța de apel în motivarea soluției adoptate just a menționat că acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente atât în cadrul ședinței primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 155 Cod penal și 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal.

Colegiul penal reține, că instanța de apel analizând declarațiile martorilor **corect a dat apreciere** acestora, menționând faptul că nici unul din martori nu a văzut la Muștuc V. armă cu care el să fi amenințat pe cineva cu moartea sau acesta să se fi urcat în mijlocul de transport condus de către partea vătămată de unde să fi sustras careva mijloace bănești, totodată instanța de apel a menționat și faptul, că nici un martor care presupus învinuirii ar fi fost amenințat de către Muștuc V. cu arma nu a sesizat organele de urmărire penală despre existența pericolului real al realizării amenințării cu omor, respectiv nu au fost recunoscute ca părți vătămate. Prin urmare, instanțele ierarhic inferioare, just au constatat, că acțiunile lui Muștuc V. nu cad sub incidența infracțiunilor incriminate și prevăzute de art. 155 și 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, acest fapt fiind confirmat și prin raportul de expertiză medico-legal nr. 215/D din 27 mai 2013 (f.d. 101 v. 1) în care este expres menționat, că expertiza medico-legală cu aprecierea gradului vătămării corporale în cazul dat nu se efectuează, deoarece diagnosticul nu este confirmat prin date obiective fiind prezentă doar diagnoza neurologică, ultima având un caracter nedeterminat, examinările clinice și paraclinice lipsind, nefiind prezentate documentele medicale preexistente, în acest sens, Pascaru G. nu a avut careva obiecții referitor la expertiza dată, fapt consemnat prin procesul verbal din data de 27 mai 2013 (f.d. 99 v. 1).

Astfel, instanțele de judecată, au ținut cont de prevederile art. 113 Cod penal, care stipulează, că noțiunea de calificare a infracțiunii cuprinde determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii. Prin urmare, Colegiul stabilește că instanțele de judecată, corect au ajuns la concluzia referitor la achitarea lui Muștuc G. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 155 și 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal, pe motivul că nu s-a constatat existența faptelor acestor infracțiuni în acțiunile ultimului, din care considerente se resping argumentele procurorului invocate pe aceste capete de învinuire.

Referitor la capătul de învinuire prevăzut de art. 287 alin. (1) Cod penal, la acest capitol, Colegiul menționează că hotărârile pronunțate de către instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă

sau motivarea în termeni generali, vagi reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Așadar, instanța de recurs atestă faptul că, conform rechizitoriului și sentinței Muștuc V. a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, *huliganism agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, și amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe*, însă instanțele de judecată au emis hotărâri prin care acțiunile acestuia au fost reîncadrate în prevederile art. 78 alin. (3) Cod contravențional.

Instanța de apel în acest aspect a conchis că: „ *unul din elementele constitutive ale infracțiunii de huliganism este latura subiectivă care se conturază prin comiterea cu intenție directă a infracțiunii respective, fapt care nu se regăsește în acțiunile inculpatului, acesta nu a avut careva intenții de a încălca ordinea publică și fără nici un temei de a-i aplica părții vătămate Pleșca O. lovituri, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Todorovici N., Chiriac M., Pricop S., conform cărora s-a stabilit că anume partea vătămată a inițiat conflictul cu Muștuc V.*” Prin urmare, instanța de apel a considerat că aceste probe dovedesc incontestabil corectitudinea concluziilor primei instanțe privind reîncadrarea faptei imputate inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Analizând conținutul deciziei recurate în raport cu învinuirea adusă inculpatului, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținută la baza deciziei adoptate probe ce nu coroborează între ele, fără a fi supuse analizei minuțioase în coroborare cu celelalte probe existente și administrate pe învinuirea adusă inculpatului.

Mai mult, instanța de recurs ține să menționeze că conform art. 90 alin. (2) pct. 1), 2) Cod de procedură penală, în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul declarațiilor bănuitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, *martorului; raportul de expertiză*, totodată instanțele de judecată trebuie să țină cont și de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Colegiul penal reține, că la stabilirea adevărului instanțele de judecată urmează să aprecieze fiecare probă în conformitate cu legislația în vigoare, *să argumenteze suficient cauza respingerii sau admiterii acestei*, făcând o analiză multiaspectuală tuturor circumstanțelor elucidând adevărul, dar conducându-se cu strictețe de prezentul Cod.

În opinia Colegiului lărgit, instanța de apel, neargumentat nu a dat apreciere declarațiilor martorului Ceban Elena (f.d. 104-105 v. 2), din care reiese, că *”Pleșca O. se certa cu Muștuc V. după care ultimul a lovit-o cu palma peste fațătotodată, înafară de Muștuc V., în local (loc public) mai erau și alte persoane cu copii minori”*, fără apreciere a rămas și raportul de expertiză medico-legală nr. 159/D din 17

aprilie 2013 din care reiese, că " la examinarea medico-legală a documentelor, la Pleșca O. sa-u depistat – traumă cranio cerebrală închisă, comoții cerebrale, care posibil a fost provocată în rezultatul acțiunii cu un corp dur, bont, posibil în termenul și circumstanțele descrise în îndreptare, duc la o dereglare a sănătății de scurtă durată, fiind determinate nemijlocit de leziuni și se referă la vătămare ușoară".

În asemenea situație, Colegiul penal lărgit consideră, că pe capătul de învinuire în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, nu au fost apreciate și analizate toate probele administrate la caz, nefiind argumentat analizate din care motiv au fost respinse cele ale acuzării și din care motive au fost admise ale apărării, ceea ce în opinia instanței de recurs a afectat principiul contradictorialității procesului penal.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul, că verificarea probelor este o activitate a instanței **privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă**. Verificarea constă în analiza probelor strânse, **coroborarea lor cu alte probe**, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de **cod** și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării **atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute**. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Analiza probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. **La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe**. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că decizia instanței de apel urmează a fi casată parțial în partea ce ține de infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal cu trimiterea cauzei pentru rejudecarea apelului declarat în această parte, din motivul prezenței erorii de drept invocate de recurent și prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel în prezenta cauză penală să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii; să le dea apreciere convenită în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului în baza art. 287 alin. (1) Cod penal și corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor ultimului; totodată în caz că va ajunge la concluzia, încetării procesului penal în privința inculpatului urmează să își argumenteze clar concluziile sale apreciind ansamblul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de Circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 septembrie 2016, în cauza penală privind-l pe **Muștuc Vasile XXXXXX**, în partea încetării procesului penal intentat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal și se dispune rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În rest, recursul declarat se respinge ca inadmisibil.

Celelalte dispoziții ale deciziei atacate se mențin.

Decizia nu se supune căilor de atac în partea rejudecării cauzei și este irevocabilă în partea respingerii recursului.

Decizia motivată pronunțată la data de 07 martie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion